

dette Bølsb ei alene til de arbejdsføre Følk, som efter Ministerens Forslag ville faae Noget, men ogsaa til de Rødbliende paa anden Maade, som sidde og producere Et eller Andet, som de ikke kunne faae solgt under de nuværende Omstændigheder, og som derfor lide Nød, og lad saa disse Penge blive anvendte efter Reglerne i Loven af 8de Marts 1856. Jeg er da fuldstændig overbevist om, hvad jeg før udtalte, at ikke alene de, der lide uforstyldt Trang, ville blive hjulne, og at der vil komme Betsignelse deraf, men at der ogsaa vil blive givet, ikke en Opmuntring til Lediggang, thi dette er en Misviol til Medborgere, der ikke er berettiget, men en Opmuntring til Sparommelighed — en Sparommelighed, som ikke alene de skulle vise, men som ogsaa vi bør gaa i Epidjen med at vise, thi Exemplets Magt er stor, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde, — ikke alene til Sparommelighed, men ogsaa til Virksomhed, samtidig med, at vi ved at hjælpe paa denne Maade maatte ville udslette Mindet om mange af de sorgfulde Timer i de forløbne Maanedere. Vi sætte derved de Bedkommende hver paa sin Vis istand til med Frihed og Mod at se Fremtiden indøde, saaledes at vi i saa Henseende kunne haabe det Bedste. Nu siger man, at det er ikke alene de Arbejdere, der ere beskæftigede med legemligt Arbejde, men ogsaa en Del af Middelstanden, som Sagen angaar, men jeg siger, at denne Foranstaltning vil komme flere til Gode end selve Arbejderne. Den vil i alt Fald noget lette Kommunernes Byrder og derved altsaa ogsaa Skatteydernes Tryk, den vil dernæst ogsaa noget lette de Familier, som tidligere ere blevne hjulne af nærmere eller fjernere Slægtninge, uden at disse egentlig have nogen juridisk Forpligtelse dertil, men kun have taget moraliske Hensyn, og som nu paa Grund af Tidernes Tryk have maattet skjytte sig selv og derfor ere tyede til de Fattiges Kasses Bestyrelse eller deslige. Det vil ogsaa lette dem, idet de se, at de ikke længere kunne blive hjulne paa denne Maade af dem, der tidligere have hjulpet. Jeg siger derfor, at jeg tror, at der ikke alene er særdeles god Brug for disse Penge, men at de isørigt, lagte i gode Hænder, kunne gjøre særdeles god Nytte. Man indvender herimod, at det er et nyt Princip. Jeg kan ikke se, at der ligger noget saa overordentlig Nyt deri, og i alt Fald tiltræder jeg, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth) har sagt, at naar Principet er godt, saa er det ingen Skade til, at det er nyt. Men naar vi i 21 Aar eller længere Tid, men navnlig siden 1867, — jeg husker ikke Aaret for den gamle Kommunallov, — have ment, at Bestyrelsen for Kommunerne er berettiget til at udbetale af Skatteydernes Penge til de Fattiges Kasse, for at de kunne blive anvendte efter visse Regler, ser jeg ikke noget væsentligt Nyt i det Princip, at Sta-

tens Bestyrelse, Lovgivningsmagten, bestemmer, at der af samtlige Skatteyderes Penge, som ligge i Statens Kasse, kan anvendes et Bølsb, affikrat efter de samme Regler. Det er ikke noget egentlig nyt Princip, og det vil saa meget mindre skabe et Præcedens for Fremtiden, naar man erindrer, hvad Flertallet har hævdet, at det er Statskassens særegne Overfødsighed, og den Maade, hvorpaa den har faaet denne Overfødsighed, der særlig begrundes, at man kan gjøre dette Tillæg til, hvad der ydes fra Kommunernes Side. Det har altid været min Betragtning, at man først skulde søge at give Medborgerne deres Ret, førend man kunde tale om, hvorvidt man havde nogen Billighed tilovers for dem. Men jeg paastaar, og jeg tror, at f. Ex. det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) vil dele denne Anskuelse, at de uformuende, skatteydende Borgere, som have ydet indirekte Skatter i en lang Aarrække, ikke have faaet deres Ret, og at de derfor have Krav paa det, der nu ser ud som en Billighed, men som i Virkeligheden er den simple Retfærdighed. Var der derimod i Aaringer sket dem deres Ret, havde de faaet en saadan Betsatning, der ikke krævede Mere af deres Arbejdsfortjeneste og Formue, end der forholdsvis kræves af andre Statsborgere i Landet, og havde vi dernæst med Hensyn til andre Samfundsforhold haft en saadan Ordning, at vi havde ydet større Offre for at opdrage og uddanne de Uformuendes Børn i Samfundet saaledes, at flere af dem kunde bruge baade Hoved og Hænder til Indtægt, jeg mener, kunde have kastet sig over andre Forretninger i Livet, end de nu kunne, saa vilde dette Billighedsspørgsmaal ikke være kommet i samme Skikkelse og maatte slet ikke være opstaaet. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Aalborg Amts 5te Valgkreds og Andre ville indvømme mig, at baade paa dette Omraade og paa andre maa vi sige efter vor Betragtning, at den Del af Befolkningen, om hvilken der her er Tale, og de, der med Hensyn til Formuesforhold staa nærmest ved dem, som — det maa vi aldrig glemme, naar vi tale om disse Forhold — afgive, naar Taleren er om de personlige Byrder, de fleste Arme til Fædrelandet — jeg siger, at var der tidligere sket denne Del af Befolkningen paa dette og andre Omraader dens Ret, saa behøvede vi ikke at staa her og diskutere om, hvorvidt det er retfærdigt og nødvendigt at gjøre, hvad vi have til Hensigt at gjøre, eller ikke. Den Omstændighed, at der ikke er sket dem deres Ret, tror jeg, gjør dette Forslag fuldstændig berettiget og, som et æret Medlem udtalte, vi ville ikke behøve at frygte for, at Forslaget skal komme igjen, naar vi have reformeret vor Lovgivning paa disse Punkter herimod en større Imødekommen imod de Uformuende, end den nuværende Lovgivning viser. — Jeg blev forundret over, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn 5te Valgkreds (Wille) yttrede, at det var særligt